

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του 'Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγκασμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἔτησίαι . . . . . δρ. 8.—

Ἑξαμήνηος 4,50

Τριμήνηος 2,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Ἐξωτερικοῦ

Ἔτησίαι . . . . . φρ. χρ. 10.—

Ἑξαμήνηος 5,50

Τριμήνηος . . . . . 3,—

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐυριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος

Ἐν Ἀθήναις, 30 Ἰανουαρίου 1916

Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 9

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Ἄν καὶ σπανίως, συμβαίνει ὅμως, σὲ μιὰ μεγάλη ἀνάγκη, νὰ ζητήσῃ ἕνας ταμίας νὰ εἰσπράτῃ μιὰ στιγμὴ τὴν θέσιν του. Ἄν ἡ ἀπουσία του δὲν πρόκειται νὰ διαρκέσῃ πολὺ, ὁ ἐπιθεωρητὴς κλειδώνει ἀπλῶς τὴν πόρτα τοῦ γυάλινου κλουβιοῦ καὶ στέκεται ἀπέξω, ὡς νὰ ἐπιστρέψῃ ὁ ταμίας. Ἄν ὅμως πρόκειται νὰ ῥαγίσῃ περισσότερο ἀπὸ δέκα λεπτά, τότε ὁ ἱδιος ὁ ἐπιθεωρητὴς μεταφέρει τὸ περιεχόμενον τοῦ ταμείου εἰς διπλὰν κλουβί.

Ὁ Ἀγκλᾶς, ποῦ ἦταν ἐνήμερος 'ς ὅλ' αὐτὰ τὰ συστήματα τῆς Τραπέζης, ἤξευρε, ὅτι ἡ μεταφορὰ αὐτὴ ἀποτελοῦσε τὴν μεγαλῆτερον δυσκολίαν τῆς ἐπιχειρήσεώς του.

Γι' αὐτὸ εἶπε, ὅτι δὲν θὰ ἔλειπε παρὰ μιὰ στιγμὴ, μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι ὁ ἐπιθεωρητὴς θὰ κλειδώνει τὸ ταμεῖο,

χωρὶς νὰ τὸ ἐξελέγξῃ. Ἄν ἐγίνετο ἐτσι θὰ ἐσώζετο ἂν ἀπεναντίας τοῦ ἐκάπνιζε τοῦ ἐπιθεωρητοῦ νὰ μῇ εἰς ταμεῖο, ὁ Ἀγκλᾶς ἦταν χαμένος.

Ὡρισμένως λοιπὸν ἡ τύχη ἦταν μὲ τὸ μέρος του! Γιατὶ ὁ ἐπιθεωρητὴς δὲν ἔκαμε τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ κλειδῶσῃ ἀπλῶς τὴν πόρτα, ἀροῦ βγῆκε ἔξω ὁ ψευδοταμίας. Αὐτὸ τὸ εἶδε καλὰ ὁ Ἀγκλᾶς, πρὶν βγῆ καὶ ἀπὸ τὴ μεγάλη αἴθουσα.

Τώρα πάλι βρίσκεται εἰς τὸν διάδρομο. Διευθύνεται ἔσα 'ς τὴν πόρτα τῆς σκοτεινῆς καμαρούλας, ὅπου εἶχε ἀρῖση τὸν Σομῶ κοιμισμένον, ὅταν γέλια, ρωνές, ὀμιλίαι καὶ βήματα ἀπὸ χονδροπάπουσα, ποῦ εἰσέρχονται ἀπὸ τὴν ἄλλην ἄκρην τοῦ ξυλοτοίχου, τὸν καρφώνουν εἰς τὴν θέσιν του. Τὴν ἴδια στιγμὴ, ἕνας ὅμιλος ἐργατῶν εἰσέρχεται εἰς τὸν διάδρομο. Οἱ κτῖστες αὐτοὶ ἐπὶ γαίναν ἐκεῖνη τὴν ὥραν νὰ κολατσίουν εἰς τὸ

πλησιέστερο μαχαλίκο. Διὰ

τὸν Ἀγκλᾶς, ποῦ τὰ εἶχε προβλέψῃ ὅλα, αὐτὸ ἦταν ἀπρόβλεπτο. Μὲ στολή, τραπεζίτικο, μὲ τῆς τσέπες φουσκωμένες, παραγεμισμένες χαρτονομίσματα, ἐκινδύνευε νὰ κινήσῃ τὴν προσοχὴ τῶν ἐργατῶν.

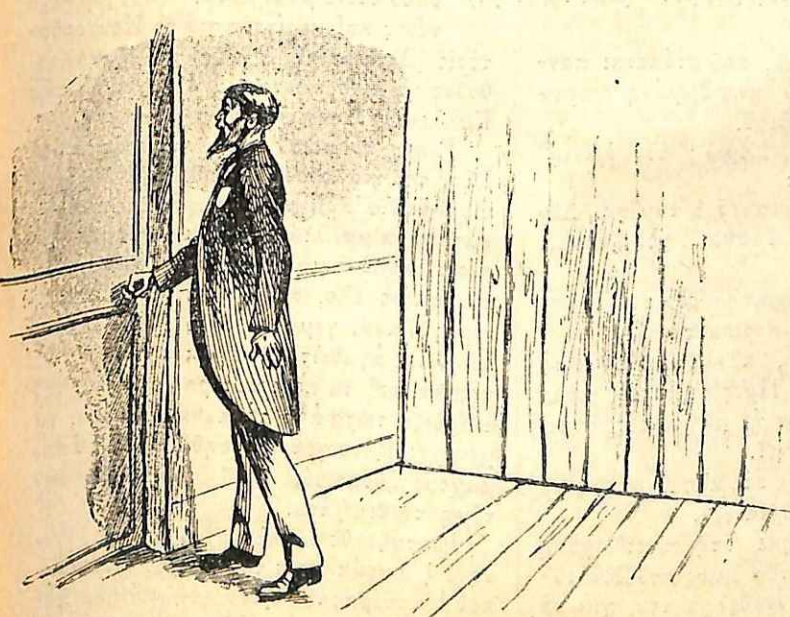
Ἄδύνατο νὰ φθάσῃ εἰς τὴν σκοτεινὴν κα-

μαρούλα, χωρὶς νὰ διασχίσῃ τὸν ὅμιλον. Τί νὰ κάμῃ;

Κρούεται ὅπως μπορεῖ, εἰς τὴν πρὸ σκοτεινῇ γωνίᾳ, καὶ περιμένει ἐκεῖ μὲ ἀγωνίαν ὡς νὰ δειάσῃ πάλι ὁ διάδρομος.

Πρὸ πέντε λεπτῶν τῆς ὥρας, ἡ ἐνέργεια τοῦ ναρκωτικοῦ, ποῦ εἶχε δώσῃ εἰς τὸν Σομῶ, πρέπει νὰ τελειώσῃ. Ὁ ἀληθινὸς ταμίας θὰ ἦταν τώρα ξυπνημένος... Στὴν ἰδέαν αὐτῇ, ὁ κλέπτης αἰσθάνεται νὰ τὸν περιβρέχῃ κρύος ἰδρώς. Ὅλα ἐπῆγαν καλὰ ὡς τώρα. Θὰ ναυαγοῦσε λοιπὸν μέσα εἰς τὸ λιμάνι; Γιὰ νὰ ῥαγίσῃ πέντε λεπτά, θὰ τὰ χάνε ὅλα;... Ἀχ, αὐτοὶ οἱ ἐργάται, δὲν ὀφείλουν πιά;...

Σὰν ἀπάντησι εἰς τὸν συλλογισμόν του, ἀντηχεῖ ἔξωθεν ἕνα σφύριγμα δυνατό. Εἶνε ὁ πρωτομάστορας ποῦ σφυρίζει νὰ γυρίσουν οἱ ἄνθρωποι τοῦ εἰς τὴν δου-

«Ὁ κύβος ἐρρίφθη. Ἐμπρός!» (Σελ. 62, στ. 6'.)

λαιά. Καί ὁ Ἀγκλᾶς ἀνακουρίζεται.

Τώρα οἱ ἐργάται διευθύνονται ἐπὶ γιαντῶν. Σὲ λίγες στιγμές, ὁ διάδρομος ἀδειάζει. Τότε ὁ κλέπτης ὁρμᾷ πρὶν πόρτα τῆς σκοτεινῆς καμαρούλας καὶ τὴν σπρώχνει. Καὶ μὲν ἀνάβει, μὲν νευρικό χέρι, τὸ ἡλεκτρικό φανάρι τοῦ, βλέπει, ξαπλωμένο ἐπάνω εἰς τοὺς σάκκους, τὸ κορμὶ τοῦ Σομῶ, ἀκόμη ἀναίσθητο.

«—Ὡραὶ! συλλογίζεται τὸν ἐπὶ ῥοθασα. Φθάνει μόνο νὰ μὴν εἶνε περ-
θαμένος!..»

Ἀλήθεια, ἂν ὁ ταμίας δὲν ἐμελλε νὰ ξυπνήσῃ ποτέ; ἂν γελᾶσθῃκε ὁ κλέπτης ἐπὶ τοῦ ναρκωτικοῦ;

Αὐτὸ συλλογίζεται μὲ τρόμο ὁ Ἀγκλᾶς, ἐνῶ ξεκολλᾷ βιαστικά τὰ ψεύτικα γένεια τοῦ καὶ βιάζει τὴν ρεδιγκότα μὲ τὰ μεταλλίνα κουμπιά, καὶ τὰ πετᾷ ὅλα σὲ μιὰν ἀκρητῆς σκοτεινῆς καμαρούλας ἐπάνω ἔξω σωρὸς ἀπὸ χαλάτρυατα. «Ἐπειτα, μὲ τὴν ἰδίαν βία, ξαναφορεῖ τὴν μπλούζα καὶ τὸ πανταλόνι τοῦ κτίστη, καὶ ἀσπρίζει τὸ πρὶς-
σωπό τοῦ καὶ τὰ χέρια τοῦ μὲ ἀσβέστη.

Σὲ τέσσαρα λεπτά, ὁ ταμίας ξαναγίνεται πάλι ἐργάτης. Καὶ ἀρῶν ἐτελείωσε τὴ θεατρικὴ αὐτὴ μεταμόρφωσις, ὁ Ἀγκλᾶς ἔσκυψε ἐπὶ τὸν Σομῶ καὶ τοῦ ἔβαλε ἐπὶ τὴν μύτη, γιὰ νὰ ναπνεύσῃ, ἕνα μπουκαλάκι ποῦ ἔδωκε ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ, ἐνῶ συγχρόνως τοῦ τσιμπούσε δυνατὰ τὸν λοβὸ τῶν αὐτιῶν.

* *

Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, σιγά-σιγά, ὁ Σομῶ ἀνοίξε τὰ μάτια καὶ ἀνασηκώθηκε, ἀνήσυχος ποῦ βρέθηκε ἄξαφνα στὰ σκοτεινά.

—Ποῦ εἶμαι; ἐπιθύρισε, προσπαθῶν νὰ θυμῇ τί τοῦ συνέβη.

Τότε ὁ Ἀγκλᾶς, ἀλλάζων τὴ φωνή του, ἀνοίγει τὴν πόρτα τῆς καμαρούλας καὶ φωνάζει δυνατὰ:

—Μπα! μπα! ποῖς εἶσαι, γιαντῶ; Καὶ τί γυροῦεις ἐπάνω στὰ σακκιά μου μὲ τὸν ἀσβέστη; Μὰ τὸ ναί, δὲν σὲ εἶχα ἰδῇ!

—Δέν... δέν... δέν ξέρω! ἐπιθύριζε ὁ ταμίας, ποῦ λίγο-λίγο ξυπνοῦσε.

Ἐπειτα, ἔξαφνα, ἀνήσυχος, σὺν νὰ θυμῇ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ, σὰ νὰ κατὰλαβε πῶς εἶχε ἀργήσει, ρωτᾷ:

—Τί ὥρα εἶνε;

—Δύο παρὰ εἴκοσι! τοῦ ἀπαντᾷ ὁ κτίστης, ποῦ ἐπερίμενε αὐτὴ τὴν ἐρώτησιν.

—Μπρέ! κάνει ὁ Σομῶ ἄργησα ἕνα τέταρτο... Μὰ πῶς ἦλθα ἐδῶ;

—Ἐ!.. συμβαίνει καὶ αὐτὸ καμμιὰ φορά, ἀπαντᾷ πονηρὰ ὁ ψευδοκτίστης ἅμα πιῇ κανεὶς στὸ τραπέζι κανένα ποτηράκι παραπάνω... ξέρω καὶ ἐγώ;....

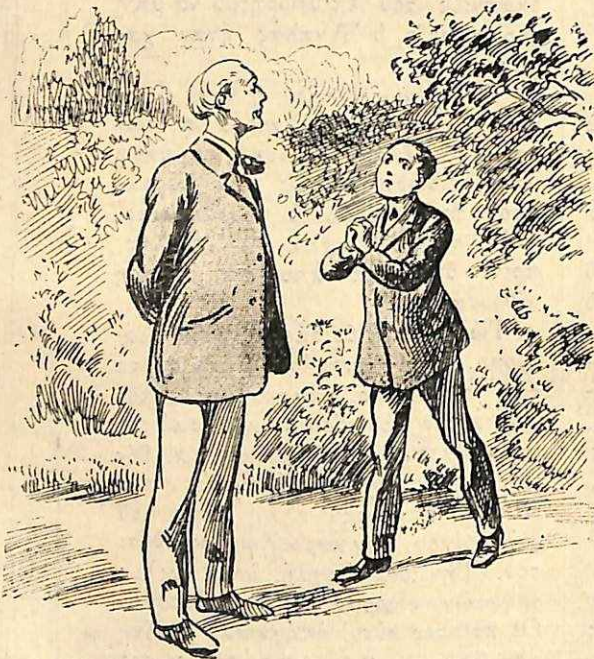
Ὁ ταμίας, χωρὶς νὰ ἐπιμείνῃ περισ-

σότερο ἐπὶ τὴν ἐξήγησιν τῆς ἀδιαθεσίας τοῦ καὶ μὴ συλλογίζομενος τώρα ἄλλο, παρὰ πῶς νὰ γυρίσῃ ἐπὶ τὴν πόρτα τοῦ γρηγορώτερο, σηκώθηκε ὁρθός.

Τὸ κάτω-κάτω, δὲν εἶχε ἀργήσει παρὰ εἴκοσι λεπτά. Ὁ δὲ κατὰσερνε μὲ τὸν συνάδελφό του... Ἦταν ἔμως σὲ μιὰ κατάστασι, σὰ νὰ ξυπνοῦσε ἀπὸ βαθὺ ὕπνο ὁλοκλήρων ὥρων. Αἰσθάνετο τὸ κεφάλι τοῦ βαρὺ καὶ μὲ πολλὸν κόπο μποροῦσε νὰ συλλογίζεται...

Ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς καμαρούλας, ἐγνώρισε ὅπως δὴ ποτε τὸν σανιδένιο διάδρομο, βγήκε ἔξω καὶ μὲ κλονούμενο δῆμα, σὰ μεθυσμένου, διευθύνεται τώρα ἔς τὰ γραφεῖα.

Μόλις φθάνει ἐπὶ τὴν γῶν, ὁ ἐπιθεωρητὴς ποῦ τὸν ἐπερίμενε, τοῦ κάνει νεῦμα νὰ βιασθῇ. Καὶ ὁ ταμίας τρέχει νὰ φθά-

«Καλέ μου κύριε Καντινιῶ! βοηθήστε με!» (Σελ. 70, στ' ὄψις.)

σιν ἐπὶ τὸν προϊστάμενο, ποῦ στέκεται πάντα μπροστὰ ἐπὶ τὴν κλειδωμένην πόρτα τοῦ γυάλινου κλουβιοῦ.

—Σοῦ πέρασε, Σομῶ; τὸν ἐρωτᾷ εἰσαι καλά τώρα;

—Ναί, ναί, ἀπαντᾷ ὁ ταμίας. Δὲν ξέρω καὶ ἐγώ τί ἔπαθα... μιὰ ζάλη... ἴσως γιατί...

Ἀλλὰ ὁ ἐπιθεωρητὴς δὲν τοῦ ἔδωσε καιρὸ νὰ ἐξηγηθῇ περισσύτερο.

—Καλά, καλά, τὸν διέκοψε αὐτὰ μὲ τὰ λὲς ὕστερα. Πρὸς τὸ παρόν, κάμε γρήγορα νὰ γυρίσῃς ἐπὶ τὴν πληρωμὴν, γιατί ὁ κόσμος ἀνυπομονεῖ.

Καὶ τὸν ἐσπρωξε στὸ κλουβί, ποῦ εἶχε ξεκλειδῶσθαι τὴν πόρτα τοῦ.

Ὁ Σομῶ βρέθηκε ἐπὶ τὴν συνειθισμένην του θέσιν, ἐκπληκτος ὅμως ποῦ δὲν εὗρε καὶ τὸν συνάδελφό του, γιὰ νὰ τοῦ παραδώσῃ τὸ ταμειό, ὅπως ἐγένετο

συνήθως. Ἐτοιμάζετο νὰ φωνάξῃ τὸν ἐπιθεωρητὴν, νὰ τὸν ρωτήσῃ τί συμβαίνει, νὰ διαμαρτυρηθῇ, ὅταν ὁ κλητὴρας, βλέπων πάλι τὸν ταμία ἐπὶ τῇ θέσιν τοῦ, ἔκραξε τὸν ἀριθμὸν εἰκοσιεπτὰ.

Τί συνέβη παρακάτω, τὰ ξεῦρετε ἀπὸ τὸ πρῶτο κεφάλαιο αὐτῆς τῆς ἱστορίας.

Ἐν τῇ μεταξύ, ὁ θρασὺς κλέπτης, μὲ τὴν φορεσίαν τοῦ κτίστη καὶ μὲ ὅλην τὴν ἡσυχίαν, ἔβγαίνει ἀπὸ τὴν κατάστηλα, φορτωμένος χαρτονομίσματα καὶ ναπολεόνια. Ποῖος νὰ τὸν ἔδλεπε καὶ νὰ ἐξαντάζετο ἐκείνη τὴν ὥρα, ὅτι κουβαλοῦσε τὸ ταμειό τῆς Πιστωτικῆς!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Ἐπιθυμία ἐπὶ φυλακῇ.

—Ὡ, σὰς παρακαλῶ, κύριε Καντινιῶ, καλέ μου κύριε Καντινιῶ, βοηθήστε με!.. Τώρα εἶνε ποῦ ἔχω ἀνάγκη νὰ βγάλω τὸ ψωμί μου καὶ αἰσθάνομαι ὅτι δὲν θὰ μὴ πορῶν ἄλλοι ὡς τινα, παρὰ ὡς ἡθοποιός.

Ὁ ἀνθρώπος ποῦ τὸν παρακαλοῦσε ἔτσι ὁ Ἑρρίκος, ἦταν ὁ παλαιὸς ἡθοποιὸς Καντινιῶ, ἔτα ἔρως, μιὰ φορά καὶ ἕνα καιρὸ, τῆς Γαλλικῆς Κωμωδίας. Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι ἀπὸ τὸ ἐθνικὸ αὐτὸ θέατρο τῆς Γαλλίας, ὁ Καντινιῶ ἐπέ-
ρασε χωρὶς μεγάλη ἐπιτυχίαν καὶ ἀπεχώρησε γρήγορα, γιὰ νὰ γυρίσῃ τῆς Ἑπαρχίας καὶ νὰ δύνῃ μαθήματα ἀπαγγελίας καὶ υποκριτικῆς. Ἐφθασε ὅμως τὸ σύντομο αὐτὸ πέρασμα, γιὰ νὰ δοῦσιν διαπαντὸς τὸ ὄνομα τοῦ γένους ἡθοποιῶν. Ἀς προσθέσωμε ἀκόμη, ὅτι ὁ Καντινιῶ δὲν ἦταν ὁλοσδιόλου χωρὶς τάλαντο καὶ ὅτι στὴς ἐπαρχίας, ὅπου ἐγύριζε τριάντα ὁλόκληρα χρόνια, εἶχε μερικές μεγάλες ἐπιτυχίας. Ἀφοῦ λοιπὸν ἐμάζεψε λίγα χρηματάκια, ἔκτισ' ἕνα σπιτάκι ἐπὶ τῇ Ἀσινιέρῃ, ὅπου ἔδινε μαθήματα, ἐπὶ τοῦ γένους καὶ κορίτσια γιὰ τὸ Κονσερβατόριο (Δραματικὴ Σχολὴ) καὶ ἔξακολουθοῦσε νὰ εἶνε πάντοτε ὁ «Καντινιῶ τῆς Γαλλικῆς Κωμωδίας».

Τύπος ἡθοποιῶν τῆς παλαιᾶς σχολῆς, τοῦ παλαιοῦ καιροῦ, ὁ Καντινιῶ εἶχε ὡραῖο πρᾶγματι κεφάλι, μακρὰ κατὰσπρα μαλλιά, ριγμένα πρὸς τὰ ὀπίσω, πολὺ συμπαθητικὸ πρὶςωπο, ξυραφιμένο ὅλο, στόμα πλαστικὸ καὶ μάτια γαλανά, γεμάτα καλωσύνη. Ἦταν, ἀλήθεια, ἀγαθώτατος ἀνθρώπος, μὲ καλὴ καρδιά, καὶ τὰ περισσότερα χρήματα ποῦ ἐκέρδιζε τώρα ἀπὸ τὰ μαθήματά του, τὰ μετεχειρίζετο γιὰ νὰ βοηθῇ ἄλλους ἀπομάχους ἡθοποιούς, ποῦ δὲν εἶχαν τὴν τύχην τὴν δικήν του.

Φαντάζεσθε λοιπὸν πὺς τὸν ἐσυγί-
νησε ἡ παράκλησις τοῦ μικροῦ Ἑρρίκου, ποῦ ὁ πατέρας του ἦταν ἐπὶ τὴν φυλακὴν καὶ ποῦ ἤθελε νὰ γίνῃ ἡθοποιός, γιὰ νὰ

δοθῇ τῇ μητέρα τοῦ καὶ τὴν ἀδελφὴν τοῦ.

Ὁ Καντινιῶ εἶχε πάρῃ μιὰ στάσι ἐντελὲς θεατρικὴν. —Γιατί ὁ καλὸς ἀνθρώπος ἦταν προπαντὸς ἡθοποιός, καὶ ἐπὶ τῇ ζωῇ τοῦ ἀκόμη, ἐννοοῦσε νὰ παίξῃ δράμα ἢ κωμῳδία, καὶ ἀρῶν σκίεσθῃκε κάμποση ὥρα, κυτᾶζων τὸν Ἑρρίκον μὲ βλέμμα στοργῆς καὶ φροντίδος, ἔδωκε τὸ χέρι τοῦ ἐπὶ τὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ καὶ τέλος ἀπεφάσισε νὰ μιλήσῃ.

—Μικρὲ μου φίλε, τοῦ εἶπε μὲ τὸ σοβαρὸ ὕφος καὶ μὲ τὴν βαθεῖαν φωνὴν ποῦ μετεχειρίζετο εἰς τὰ ἥρεμα μέρη τῆς τραγωδίας, μικρὲ μου φίλε, ἐπιθυμοῦσα πολὺ νὰ ἐνδῶσω ἐπὶ τὴν αἰτίαν σου, ξέρω καλά τὰ προτερήματά σου καὶ ἔχω τὴν πεποίθησιν, ὅτι μὲ πολλὴ μελέτη καὶ μὲ τὴν ὁδηγίαν ἐνὸς καλοῦ διδασκάλου, καὶ θὰ ἔκλινες ἐπὶ τὸ θέατρο. Ἀλλὰ οἱ γονεῖς σου θὰ ἐναντιωθῶν, δὲν θὰ ἐπι-
λήθουν νὰ κολοιθίσῃς αὐτὸ τὸ στάδιο καὶ, ὅπως αὐτοὺς τοὺς ὅρους, ἐγὼ δὲν εἰμυροῦν νὰ σ' ἐνθαρρύνω.

Ὁ Ἑρρίκος ἐκούνητε μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι τοῦ.

—Τώρα πιά! εἶπε τὰ πράγματα ἄλλαξαν πολὺ, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ ἔβηκε τέτοια δυστυχία τὸν καίμενο τὸν πατέρα μου. Ἀλλὰ φορὰ μὴ πορῶν νὰ μὴν ἤθελε ἄλλὰ τώρα... Στὴν Πιστωτικὴν δὲν μπορῶ, βέβαια νὰ μείνω ὕστερ' ἀπ' αὐτά. Τί νὰ κάμω λοιπὸν; Νὰ ζητήσω θέσιν ἔς ἄλλη Τράπεζαν; Πουθενὰ δὲν θὰ ἐδέχοντο τὸ γυῖο ἐνὸς ταμίας, ποῦ κατηγορεῖται γιὰ κλοπὴν. (Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠ' ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ

ΟΙ ΔΥΟ ΣΥΜΠΛΕΧΤΙΚΟΙ

(Συνέχεια καὶ τέλος εἶδε σελ. 63.)

—Κ' ἂν σοῦ ρίξῃ καὶ ἐτένα, Ρένα, τῆς λέει ὁ θεὸς μου, τίποτε λύσεις σὰν αὐτὲς ποῦ μᾶς λαλοῦν οἱ γύρτοι καὶ χορεύουσιν; Τί θὰ ἔκανες τότε λαλούμενα; Πές μου τώρα τί θὰ ἔκανες τὲς λίρες, καὶ θὰ σοῦ πῶ πότε θὰ εἶνε μεσάνυχτα.

—Καὶ θέλει ρώτημα; τὰπαντάει ἡ μητέρα μου. Ὁ δὲ ἔκανε προῖκα, θὰ πηγαίνει ἐπὶ τὸ χωριὸν καὶ θὰ ἐπαίρνει τὸ καλύτερο παιδί! ἔτσι δὲν εἶνε, Ρένα;

Ἡ Ρένα κοκκίνισε καὶ ἔσκυψε τὸ κεφάλι.

—Ἐλάτε τώρα ἐσεῖς ποῦ γελᾶτε, γυρίζετε σ' ἐμᾶς τὰ παιδιά καὶ λέει ὁ νοῦνός μου, νὰ μᾶς πῆτε καὶ σεῖς τί θὰ ζητούσατε ἀπ' τὸν οὐρανὸν καὶ μὲ ποῖον σκοπῶ. Ἐπὶ νὰ πῆς πρῶτα, —λέει ἔς ἐμένα, —ποῦ εἶσαι ἐπὶ τὸ σπῆτι σου, γιὰ νὰ παρῶν καὶ οἱ ἄλλοι θάρρος.

—Ἐλεύθερα, μᾶς λέει ὁ Λάρισσος, νὰ μᾶς πῇ ὁ καθένας τὴν ἰδέαν τοῦ εἶ-
μαί καὶ ἐγὼ περιέργως νὰ μάθω.

—Ἐγὼ θὰ ζητοῦσα πολλὰ ἀπ' τὸν οὐρανὸν, εἶπα, τὸ λίγο λίγο ἕνα ἑκατομύριο λίρες, μιὰ ποῦ θὰ τὸν ἔδωκα τὸν οὐρανὸν σὲ κόπο, ἢ λίγα ἢ πολλὰ τὸ ἴδιο ἦταν. Πρῶτα-πρῶτα θὰ ἔκανα μ' αὐτὲς τὸ χωριὸν μου ἕνα μικρὸ Παρισάκι, θὰ ἀνοίγα μέσα δρόμους μεγάλους μὲ διπλὰς δειροστοιχίας, ὅλο μὲ τιλλιές, θὰ ἔκανα γεφύρια, βρύσες, πλατεῖες, θὰ ἔφερνα νερά ἀπ' τὸ βουνὸν γιὰ νὰ γένουν ὅλα τὰ παληοχώρια περιβόλια, ὕστερα θὰ ἔχτιζα γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου ἕνα παλατάκι ἀπάνω στὸ μάρμαρο τοῦ Παληοχωριοῦ μας, καὶ ἐκεῖ θὰ φώναζα τοὺς φίλους μου νὰ διασκεδάζουμε νὰ καλοπερνοῦμε, νὰ κυνηγοῦμε καὶ νὰ διαβάζουμε διάφορα βιβλία ποῦ θ' ἀγόραζα.

—Τὰ καρτεροῦσες αὐτὰ ἀπὸ τὸ γυῖο σου; φώναξε ὁ νοῦνός μου ἐπὶ τὸν πατέρα μου. Ἀπ' αὐτὸ τὸ σιγαλὸ ποτάμι; Ἀκούεις ἐκεῖ! Σ' ἕνα τέτοιο παιδί ντροπαλὸ καὶ μετρημένο, μὲ τέτοιους γονεῖς, τέτοιο δάσκαλο, καὶ τέτοιο νοῦν, ποῦ δὲ λυπήθηκε τὸ λάδι ὅταν τὸν βάπτισε, σ' ἕνα τέτοιο παιδί φρόνιμό, νὰ κρύβεται μέσα τοῦ ἕνας Σαρδανάπαλος ἔτοιμος νὰ πεταχθῇ ἀπὸ τ' αὐγὸν τοῦ! Ὁ δὲ ἔδωκε ὁ φιλαράκος μας γιὰ τὸ χωριὸν τοῦ πέντε δέκα χιλιάδες, ἔτσι γιὰ τὰ μάτια τοῦ κόσμου, καὶ ὕστερα, ὁρνιασμένος ἐπὶ παλατάκι τοῦ, χασιμέρης, ἀεργος καὶ παραλυμένος, θὰ ροκάνιζε μὲ τοὺς φίλους τοῦ ἐπὶ τὸν φαγοπότι τὸ ἑκατομύριο λίρες καὶ θὰ σκαντάλιζε καὶ τὸν κοσμάκη γι' αὐτὴ τὴν μεγαλοδωρίαν τ' οὐρανοῦ σὲ δαύτον.

Ἀς μᾶς ποῦν τώρα καὶ οἱ συντρόφοί σου μαθῆτε, τί θὰ ζητοῦσαν ἀπ' τὸν οὐρανὸν καὶ μὲ ποῖον σκοπῶ. καὶ ὕστερα θὰ πῶ καὶ ἐγὼ τὴν γνώμην μου.

—Σοῦ τὴν κατάλαβαν, τοῦ εἶπε ὁ Λάρισσος γελῶντας, καὶ τώρα θ' ἀκούσῃς τὸ μάθημα ἀποστηθισμένο.

Ἀλλ' ἴστε, οἱ ἄλλοι τρεῖς φίλοι μου εἶχαν διαχθῇ ἀπ' τὴν συμφορὰ τοῦ γαϊδάρου. Ὅλοι τοὺς θὰ ζητοῦσαν ἀπὸ ἕνα ἑκατομύριο λίρες σὰν ἐμένα. Ὁ ἕνας θὰ τὰ μοίραζε ἐπὶ τὴν εὐτοχολογίαν, καὶ ὅπως ὁ θεοστράχος Πλούτος ἀπ' τὴν κωμῳδία τ' Ἀριστοφάνη π' ἀνοίξε μιὰ φορά τὰ μάτια τοῦ, ἔτσι καὶ αὐτοὶ θὰ γυρίζε χωρὶς καὶ πολιτεῖες, καὶ ὅπου θὰ ἔφτανε τὸ μάτι τοῦ, θὰ τὰ σκροπούσε στοὺς τίμιους καὶ τοὺς φτωχοὺς καὶ οὐτε τσακιστὸ δὲ θ' ἔδινε στοὺς παληοθρώπους καὶ κατεργαροὺς ὁ ἄλλος θὰ ἔκανε καὶ ἕν ἄλλο Πανεπιστήμιον, στὰ Γιάννινα, καὶ ὁ ἄλλος θ' ἔκανε Νοσοκομεῖον, Ὁρμαντοροεῖον, ἕνα Φρενοκομεῖον, ἀκόμα. Τὸ τελευταῖον μοῦ φαίνεται πῶς θὰ τῶνα ἐπὶ τὰ σκαριά ὁ Φίλιππος. Ὅλα καὶ ὅλα ὅμως, ὁ καθένας τοὺς ἤθελε νὰ γραφτῇ καὶ τ' ὄνομά του μὲ χρυσὰ γράμματα ἐπὶ τὸν κτίριον.

—Τίποτε, τίποτε, δὲ μᾶς εἶπατε ὅλοι σας, μᾶς λέει ὁ Λάρισσος, Ὁ ἕνας συλλογίσθηκε τὸ χωριὸν τοῦ καὶ τὴν καλοπρόσψιν τοῦ, οἱ ἄλλοι μᾶς ξεφύτρωσαν φιλόανθρωποι καὶ φιλέμους, χωρὶς νὰ ξεχάσουν, κατὰ γραφτῇ, καὶ τὴν ἀθανάσιαν τους. Τὸ ἐθνικὸν μας μεγαλεῖον κανέναν δὲν τὸ συλλογίστηκε. Μιὰ ποῦ βρεθήκαμε μὲ τόσα ὑποθετικὰ ἑκατομύρια, αὐτὸ καὶ μοναχὰ ἔπρεπε νὰ θυμῇ ὅλτες, σ' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ τὰ θυσιάσετε. Ἐχέτε τώρα καὶ σεῖς ἡλικία νὰ μάθετε τὴν ἀπ' τὸ δάσκαλόν σας, ἐδῶ ποῦ δὲ μᾶς ἀκούν τὰ λιανόπαιδα, νὰ μᾶς βγάλουν ἐπὶ τὸν φανερό. Πρῶτα εἴμαστε «Ἕλληνες καὶ ὕστερα ἄνθρωποι». Πρῶτα εἴμαστε «Ἕλληνες καὶ ὕστερα παιδιά τῆς μάνας μας καὶ τοῦ πατέρα μας, καὶ ὕστερα πατεράδες τῶν παιδιῶν μας. Ἡ ζωὴ μας, τὸ αἷμα μας, τὰ χρόνια τῆς νιότητος μας, δὲν εἶνε δικὰ μας ὅλα εἶνε τῆς πατρίδος μας καὶ ἂν περισσέψῃ τίποτε ἀπ' αὐτὴν, ἐκεῖνο εἶνε μοναχὰ δικὸν μας. Ἄν δὲν λευτερωθοῦμε ὅλα τὰ σκλαδωμένα παιδιά τῆς, καὶ ἂν δὲν μεγαλώσῃ καὶ ἀντρεψῇ ἡ Ἑλλάδα μας, γιὰ νὰ κόψῃ τὸ δῆμα σὲ κάθε γείτονα μὲ τὴν δυνατὴν τῆς γροθιά, νὰ μὴ λέμε πῶς ἔχομε τίποτε, οὔτε περιουσία, οὔτε σπῆτι καὶ ἀκόμα χειρότερο, οὔτε αὐτὸ ποῦ κλεῖ τὸ σπῆτι μας, τὴν τιμὴν τῆς μάνας μας, τῆς ἀδελφῆς μας, τῆς κόρης μας, καὶ τὴν δικήν μας. Αὐτὸ πρέπει νὰ εἶνε τὸ ἐθνικὸν «Πιστεῖον» γιὰ κάθε Ἑλληνόπουλο ἀπ' ἐδῶ καὶ πέρα.

—Ἐτσι εἶνε, παιδιά μου, λέει καὶ ὁ νοῦνός μου. Ἄν δὲν λευτερωθοῦμε, τίποτε δὲν ἔχομε. Ἀπ' ἄλλοι τώρα ἐλπίζα δὲν ἔχομε. Ἄν θὰ τὸ βροῦμε μὲ τὰ χερᾶς μας. Στὸν πολιτισμένον τώρα κόσμον βασιλεύει ἡ ὕλη, τὰ συμφέροντα, καὶ γι' αὐτὰ τὰ συμφέροντα ἡ Εὐρώπη μᾶς πνίγει σὲ μιὰ στάλην νερό. «Ἕλληνας εἶσαι, Μογγόλος εἶσαι, τὸ ἴδιο τῆς κάνεις.

—Ποῦ ἀρῶν τὸ καταλάβαμε, παπᾷ, τοῦ λέει ὁ Λάρισσος. Βασανιστήκαμε τοῦ κακοῦ ἕνα αἰῶνα ὁλοκληρὸν γιὰ νὰ ἀποδείξωμε σ' αὐτὴ τὴν Εὐρώπην πῶς ἡ μύτη μας καὶ ἡ γλῶσσά μας δὲν παράλαζε καθόλου ἀπὸ τὴν μύτη καὶ τὴν γλῶσσάν των Μαροθωνομάχων, ἀπομείνωμε σὰν νὰ ποῦμε οἱ μούμιες τοὺς καὶ χαντακωθήκαμε χάνοντας τὸν πολυτιμο καιρὸν μας, γιὰ νὰ πάρωμε ἕνα τέτοιο πιστοποιητικόν, ποῦ καὶ ἂν τὸ κατω-
θώναμε ἀκόμα, θὰ μᾶς τῶγραφαν οἱ ἐχθροὶ μας μιὰ μέρα ἐπὶ τὰ παλῆα τοὺς γρουνοτσάρουχα.

—Ἐσεῖς πάλι οἱ δασκάλοι τὰ φταῖτε, τοῦ λέει ὁ νοῦνός.

—Δὲ λέω ὅχι, τ' ἀπαντᾷ ὁ Λά-
ρισσος, μὰ ὅχι ἐμεῖς μοναχὰ. Ἀκόμα, δλέπει, θέλεις νὰ υπογράψῃς «Δημή-
τριος Ἰερεὺς τε καὶ Οἰκονομὸς» δὲ σ' ἔφτα-
νε ὁ ἕνας συμπλεκτικός ἤθελες δὺ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

— 'Ο πραγματικός υιός του μαρκη-
τίου! συμπληρώνει άπαθώς ο «Ρ».

— Τό ήξευρες; φωνάζει ο Ράλφ,
και δέν έσχισης έκείνα τὰ γράμματα;

— 'Οχι!

— Μά έκαμες τρέλλα!

— Δέν τὰ έσχισα, γιατί... 'Αλλά νά,
τό κουδούνι κτυπά γιά δευτέρα φορά...
Φύγετε, Ράλφ! τό θέλω!

'Ο βασιλεύς τών μεταμορφωτών, χω-
ρίς αντίστασιν, σπρώχνεται από τόν
νέον μέχρι τής γεφύρας του πλοίου και
βγαίνει εις τήν ξηράν.

'Ενα σφύριγμα ακόμη και ο «Νεύας»
άποπλέει.

'Οπωσδήποτε, τό σχέδιον τής εκδι-
κτικής, ο συνδυασμός του Σκυλοκεφάλου,
δέν περιωριζέτο εις τό μέχρι τούδε
πραγματοποιηθέντα. Διότι τήν επαύριον
τής ημέρας, καθ' ήν συνελήφθη ο κ.
Χόλκερ, ο κ. Βωτιέ, ο οποίος έν τώ με-
ταξύ είχε ξεσηκώσει τούς καλλιτέρους
άστυνομικούς του Λονδίνου, έλαβεν ένα
τηλεφώνημα από άγνωστον, ο οποίος
τόν συνεβούλευε νά φύγη άμέσως από
τό Λονδίον, εάν δέν ήθελε νά συλλη-
φθῇ και αυτός, όπως οι τρεις άλλοι.

Τί νά κάμῃ; Νάντισταθῇ ήτο σχε-
δόν άδύνατον, δεδομένου, ότι ή όργάνω-
σις τής συμμορίας του Σκυλοκεφάλου
ήτο καί μοναδικόν. Νά ύπακούσῃ; ή
ήτο δειλία, έντελώς άναξία του Βωτιέ.

'Απεφάσισε λοιπόν νά μεταχειρισθῇ
δόλον. Νά προσποιηθῇ δηλαδή ότι ύπα-
κούει, νά φύγη προσωρινώς και νά έμ-
φανισθῇ έξαφνα, τήν κατάλληλον στιγ-
μήν, διά νά έλευθερώσῃ τούς άλλους.

Ούτως ο Βωτιέ ειπεν εις τό Β α σ ι-
λ ι κ ο ν Ξ ε ν ο δ ο χ ε ι ο ν ότι άναχω-
ρεῖ, έβαλεν εις μίαν βαλίτσαν όλίγα έν-
δύματα και, μετά μίαν ώραν, επήγε κατ'
εὐθείαν εις τόν σταθμόν του Σέριγκ-
Κρός.

'Εννοείται, ότι προήτερα πληροφορό-
ρησε περί τών συμβαινόντων τήν κυ-
ρίαν Χόλκερ και τήν μικρότεραν άδελ-
φήν τής Νέλλης, τήν έξυπνην 'Εδιθ,
και ταις εξήγησεν ότι ή άναχώρησις του
δέν ήτο παρά τέχνασμα.

— Βασισθήτε 'ς έμένα, ειπεν άπο-

χαριτεῶν συγκεκινημένος τὰς δύο, 'Αμε-
ρικανίδας. Νά εἰσθε βέβαιαι, ότι ολαι
μου αἱ προσπάθειαι τείνουν πρὸς άνεύρε-
σιν τῆς αγαπητῆς μας Νέλλης και τοῦ
πατέρα της, καθὼς και τυῦ φίλου μας
Δερινύ. 'Η τριπλή αὐτῇ ἀρπαγὴ δέν
έχει βέβαια ἄλλον σκοπὸν παρὰ νάναγ-
κασῇ τὸν κ. Χόλκερ νά πληρώσῃ με-
γάλον χρηματικὸν ποσόν. Διὰ τοῦτο
πρέπει νά εἰσθε ἥσυχες, ὅτι οἱ ἀγαπητοί
μας αἰχμάλωτοι δέν διατρέχουν τὸν ἐλά-
χιστον κίνδυνον.

* *

'Ο ἀδαμαντοπώλης εἶχε φύγῃ πρὸ
πέντε λεπτῶν, ὅταν ἕνας ἄνθρωπος, έν-
δεσμένος ὡς ἐργάτης μετὰ τὰ κυριακά-
τικα, παρουσιάσθη εἰς τὸ Βασιλικὸν Ξε-
νοδοχεῖον κ' ἐζήτησε νά τὸν ἰδῇ.

— 'Εφυγε πρὸ ὀλίγου γιὰ τὸ Πα-
ρίσι, ἀπεκρίθη ὁ θυρωρὸς πεπεισμένος
και αὐτός, ὅτι ἔλεγε τήν ἀλήθειαν.

'Ο ἄνθρωπος ἐξεδήλωσε ζωηράν δυ-
σαρέσκειαν και ἀπεμακρύνθη μετὰ βῆμα
βραδύ, μὴ θελήσας νά δηλώσῃ τὸ νομῶ-
ναι και τὴν διεύθυνσιν του, ὅπως τῷ εἴ-
πεν ὁ θυρωρὸς διὰ τὴν περίπτωσιν ποῦ
ὁ κ. Βωτιέ θὰ ἐπέστρεφεν εἰς τὸ Λον-
δίον.

'Ο ἀδαμαντοπώλης ὅμως δέν εἶχε
τύχην, διότι ὁ ἄνθρωπος ποῦ τὸν
ἐζήτησεν εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον, ἤμποροῦσε
νά τὸν βοηθήσῃ σπουδαίως. 'Ητον ὁ
λεγιμένος Ροβέρτος, ἀποπειραθείς τήν
προτεράϊαν, μετὰ θυελλώδη συζήτησιν,
ὑπὸ τοῦ Σκυλοκεφάλου και ἀποφασισμέ-
νος νά προδώσῃ τὴν τὴν πρῶν ἄρχη-
γόν του.

— Κρῖμα! ἐσυλλογίζετο ὁ Ροβέρτος,
φεύγων ἀπὸ τὸ Βασιλικὸν Ξενοδοχεῖον
ἂν ἐργάζομαι λίγο προητέρα, θὰ ἔδλεπα
τόν Βωτιέ, θὰ τοῦ ἔλεγα ὅτι ἐπρεπε
και τότε ὁ Σκυλοκέφαλος θὰ τήν εἶχε
πολύ ἀσχημα. Κρῖμα! δύο φορές ἔχει
ὥς τώρα, ποῦ μοῦ γλυτώνει, ὁ παληάν-
θρωπος. 'Αλλά ποῦ θὰ μοῦ πάῃ!.. Μή-
πως δέν ξέρω τὴν διεύθυνσιν τοῦ Βωτιέ
στή Ρουέν; Κάλλιον ἀργά, παρὰ ποτέ.
Θὰ τοῦ γράψω ἄμέσως και, ἂν δέν εἶνε
δειλός, ἔξῃ ὥρες ἀφοῦ λάβῃ τὸ γράμμα
μου, θὰ εἶνε ἐδῶ. 'Εννοια σου, μπάρμπα
Σίμων, και καλὰ σ' ἔχω!

'Ο Ροβέρτος εἰσῆλθεν ἄμέσως εἰς
ένα μ. π. α. και ἐκάθησε νά γράψῃ πρὸς
τόν ἀδαμαντοπώλην. Τῷ περιέγραψεν
ἀκριβέστατα τὸ μέρος, ὅπου ἐκρατοῦντο
οἱ αἰχμάλωτοι, τῷ ὑπέδειξεν ἕνα τρό-
πον, διὰ τοῦ ὁποῦ ἤμποροῦσεν εὐκο-
λῶτα νά τοὺς ἀπελευθερώσῃ, και τῷ
ἐσύστησε νά ἐπιστρέψῃ τὸ ταχύτερον, διὰ
νά ῥίξῃ τὰς ἐνεργείας του, κατὰ τὸν
ὑποδειχθέντα τρόπον, ἐναντίον τῆς συμ-
μορίας τοῦ Σκυλοκεφάλου.

«'Εὰν δέν μ' ἐγνώριζαν τόσον καλὰ
οἱ πρῶν συντροφοί μου—τῷ ἔγραψεν
εἰς τὸ τέλος,—θὰ σὰς ἐβοηθούσα κ' ἐγὼ
αὐτοπροσώπως» ἀλλὰ ἡ φανερά ἀνάμειξις
μου, τὸ παραμικρὸν διάδημα ἐκ μέρους
μου, θὰ ἐκινούσε τήν προσοχὴν των και
θὰ τοὺς ἔκαμνε νά πάρουν τὰ μέτρα
των. Προτιμῶ διὰ τοῦτο νά μείνω κρυμ-
μένος εἰς τὰ παρασκήνια και ἀπὸ ἐκεῖ
νά σὰς δίδω ὁδηγίας...»

'Αφοῦ ἐτελείωσε τὸ γράμμα, ὁ Ρο-
βέρτος τὸ ἔβαλεν εἰς ἕνα φάκελλον,
ἐπλήρωσε τὸ ποτὸν του κ' ἐξῆλθεν ἀπὸ
τὸ μπάρο.

'Αλλὰ μόλις ἔκαμνε ἕνα βῆμα, ἕνας
ἄνθρωπος ποῦ ἐδιάβαζε τήν ἐφημερίδα
του εἰς μίαν ἄκραν τῆς αἰθούσης, ἐση-
κώθη και ἐτρέξεν εἰς τήν θέσιν, ὅπου
ἐκάθητο πρὸ ὀλίγου ὁ Ροβέρτος.

'Ο ἄγνωστος ἐπῆρε τὸ στυπόχαρτον,
ποῦ εἶχε μεταχειρισθῇ διὰ νά στεγνώσῃ
τήν ἐπιστολήν του ὁ πρῶν συντροφος
τοῦ Σκυλοκεφάλου, και τὸ ἐζήτησε
προσεκτικῶς.

Μειδιάμα εὐχαριστήσεως ἐφώτισε μετ'
ὀλίγον τὸ πρόσωπόν του, τὰ μάτια του
ἐλαμψαν ζωηρά και ὁ μυστηριώδης
ἄνθρωπος ἔβαλε τὸ στυπόχαρτον ἐμπρὸς
εἰς τὸν καθρέπτην.

'Αλλ' ἔξαφνα,—εἶχεν ἀναγνώτῃ, φαί-
νεται, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, μερικὰς
λέξεις,—ἔγινεν ὠχρὸς και, σφίγγων μετ'
λύσσαν τοὺς γρόνθους, ἐξῆλθε και αὐ-
τός ἀπὸ τὸ μπάρο, ἀφοῦ ἐκρυψε τὸ κομ-
μάτι τοῦ στυποχάρτου εἰς τὴν τσέπην του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 8 δωμάτιον.

Μετὰ δύο ἡμέρας, ὁ Βωτιέ, λαδὼν
τήν ἐπιστολήν τοῦ Ροβέρτου, ἐπέστρεψε
μητεμριεσμένος εἰς τὸ Λονδίον, και με-

τέβη κατ' εὐθείαν εἰς τὸ μέρος, ποῦ τῷ
εἶχε προσδιορίσῃ ὁ πρῶν συντροφος τοῦ
Σκυλοκεφάλου.

'Ητο εἰς ἕνα δρομίσκον ὀπισθεν τοῦ
ναοῦ τοῦ Ἁγίου Παύλου, εἰς μίαν ἀπό-
τὰς περιέργους ἐκείνας συνοικίας τοῦ
Λονδίνου, αἱ ὁποῖαι, μολοντί εἰς τὸ
κέντρον τῆς πόλεως και πλησίον τῶν
πλουσιωτέρων συνοικιῶν, εἶνε πτωχαί,
ἄθλια και ρυπαρά.

'Ο Βωτιέ, ποῦ τήν ἐπισκέπτετο πρῶ-
την φοράν και τοῦ ἔκαμνε μεγάλην έν-
τύπωσιν ἡ ἀθλιότης τῶν οἰκημάτων και
τῶν ἀνθρώπων, ἐσταμάτησε μετὰ ἀνακού-
φισιν εἰς τὸν ἀριθ. 33.

Μόλις ὑπερέβη τὸ κατώφλι τοῦ οἰ-
κίσκου, μία γρήγὰ κουρελιάρα τὸν ἐπιασε
μετὰ τὸ κοκκαλιάρικο χέρι της και τοῦ
εἶπε μετὰ τήν βραχνήν της φωνήν:

— 'Ε τοῦ λόγου σου! γιὰ ποῦ!...

Τί, ἐπειδὴ δέν βλέπεις εἰς τὴν πόρτα;...
κὲ με χρυσὰ γαλόνια, νομίζεις πῶς
μπορεῖς νά μπαίνης σὰ στὸ σπίτι σου;
Γιὰ ποῦ, λέω;

(Ἐπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ

'Αγαπητοί μου,

ΝΩΡΙΖΩ ἕνα κα-
ριτσάκι ἀπὸ τὸν και-
ρὸν σχεδὸν ποῦ γεν-
νῆθηκε. Εἶχα νά τὸ
ἰδῶ κάμποσους μῆ-
νες, τώρα τελευταῖα,
και ὅταν τὸ ξαναεἶ-
δα μοῦ φάνηκε σάν

γλυμὸ και ἀδύνατο.

— Τί ἔχει ἡ Πόπη; ρώτησα ἀνή-
συχος τήν μητέρα της.

— Καλὰ εἶνε, μοῦ εἶπε. Γιατί;

— Μά.. γιὰ τὴν ἡλικία της, ἐπρεπε
νάταν σάν πῶ ἀνεπτυγμένη... Δέν νο-
μίζετε πῶς ἀδυνατίζει;

— 'Α, ἔκαμε τότε μετὰ λύπη ἡ μη-
τέρα. Γι' αὐτό;.. μὰ τί περιμένετε
ἀπὸ παιδί, ποῦ τρέφεται ἀποκλειστικῶς
μετὰ καραμέλες.

— Μετὰ καραμέλες;... 'Οχι δά!

— Σὰς βεβαίω. Δέν τρώγει πολλές.
Τῆς τρώγει ὅμως ὅταν δέν πρέπει.
Τῆς κόβουν λοιπόν τήν ὄρεξιν και δέν
μπορεῖ νά φάγῃ τίποτε ἄλλο.

— Καί πῶς τὴν ἀνίστε;

— Πῶς τὴν ἀφίνω! Μὰ τώρα ἡ Πό-
πη εἶνε μεγάλη. Μπορῶ νά τήν ἔχω
αἰωνίως κοντά μου, εἰς τὰ μάτια μου; τὸ
πρῶτόν ἔξαφνα, ἀφοῦ πῆθ' διαστικὰ λίγο
γάλα,—και πολλές φορές ἀφίνει τὸ μι-
σό, γιατί εἶνε ζεστό και δέν ἔχει ὥρην νά
τὸ ἀφίσῃ νά κρυώσῃ,—φεύγει τρεχάτη
γιὰ τὸ σχολεῖο. 'Αλλά ὅσο διαστικὴ κί
ἂν εἶνε, πάντα θὰ σταματήσῃ λίγο εἰς

δόρμον, γιὰ νά πάρῃ δέκα ἢ εἴκοσι λε-
πτῶν καραμέλες.

— Μὰ νά μὴ τῆς δίδετε λεπτά!..

— 'Αδύνατο. Θὰ μοῦ πῇ: «μαμμά,
θέλω σήμερον ἕνα μολύδι, ἕνα τετρά-
διο, ἕνα βιβλίο, ἕνα χάρακα, ἕνα χάρτη».
Πότε τὸ ἕνα, πότε τὸ ἄλλο. Τῆς δίνω
—μπορῶ νά μὴ τῆς δώσω;—κί ἂντὶ νά
πάρῃ ἔξαφνα καλλιγραφία, παίρνει κα-
ραμέλες. Τῆς τρώει μιά-μιά στὸ σχολεῖο.
Τὴν τελευταία τήν πιπιλίζει εἰς τὸ δρό-
μο, ἐνῶ σχολάζει. Καί φυσικὰ τὸ με-
σημέρι εἰς τὴν τραπέζιν, οὔτε ἡ σούπα τῆς
ἀρέσει, οὔτε τὸ ψητό, οὔτε ἡ σαλάτα, οὔτε
τίποτε. Μετὰ βίας θὰ φάῃ δύο μπου-
κιές και θὰ πέσῃ εἰς τὸ φροῦτο ἢ στὸ γλύ-
κισμα.

— Καί δέν πεινᾷ ὕστερα;

— Πεινᾷ, ἀλλὰ τρώει... πάλι καραμέ-
λες. Γιατί τὰ πόγευμα εἶνε ἄλλη ἱστο-
ρία. «Μαμμά, θέλω κλωστή, θέλω σχέ-
διο, θέλω βελόνα.» Τῆς δίνω λεπτά,—
μπορῶ νά μὴ τῆς δώσω;—και ἡ δεκά-
ρα γιὰ τῆς καραμέλες πάντα θὰ οἰκο-
νομηθῇ. Ἐπειτα εἶνε ὁ μπαμπᾶς, ὁ
θεῖος, ὁ νονός... 'Ολοι μετὰ τὸ χέρι στήν
τσέπην, γιὰ τὴν Πόπην. Καί ἡ καραμέλες
τοῦ ἀπογεύματος τῆς κόβουν τήν ὄρεξιν
γιὰ τὸ δράδι. Σὰς βεβαίω λοιπόν, ὅτι
δέν τρώει οὔτε τὸ μισό, ὥςως οὔτε τὸ τέ-
ταρτο ἀπ' ὅ,τι τῆς χρειάζεται, ἀπ' ὅ,τι
τρώει ἄλλα παιδιά στήν ἡλικία της.
Γι' αὐτό τὴν δέλεπετε γλυμὴ κί' ἀδύ-
νατη, ἐνῶ δέν ἔχει τίποτε. Μόνο ἀτροφία.

— Ναί... τρέφεται δηλαδή μετὰ ζάχαρι...
Γερὸ κόκκαλο, ἀλλὰ κρέας τίποτε. Μὰ
δέν τῆς δίνετε νά καταλάβῃ;... αὐτὴ
τώρα εἶνε μεγάλη.

— Δυστυχῶς, τῆς ἔχη γίνη ἔξιν, πά-
θος. Πῶς σεις οἱ ἄνδρες καπνίζετε;
'Ετσι μερικὰ παιδιά τὸ ρίχνουν στὰ
γλυκά. 'Η λογικὴ δέν ἔχει ἰσχὺν ἐδῶ.

— Δυστύχημα...

— Καί ἀπὸ τὰ μεγαλῆτερα. Φυσικὰ,
μιά μέρα, ἡ Πόπη θὰ σιγαθῇ τῆς κα-
ραμέλες της και θὰ τρώγῃ και λίγο
φαί. 'Αλλὰ θὰ ἀνθῇ ὡς τότε; Αὐτό
εἶνε τὸ ζήτημα!

— Τί ἀνῆτα ποῦ εἶνε τὰ παιδιά!..

— Πιὸ ἀνῆτα κί' ἀπὸ τοὺς μεγά-
λους, ἔ;

Αὐτὴ τὴν ἐμιλία ἔκαμα μετὰ τὴν μητέ-
ρα τῆς Πόπης. Καί σὰς τήν ἔγραψα
ἐδῶ, γιατί μοῦ φαίνεται, ὅτι και πολλά
ἄλλα παιδιά ἔχουν τήν ἀνοησίαν νά
χορταίνουν μετὰ καραμέλες. Μὰ γίνονται
μεγαλῆτερα ἀνοητὰ νά κόβῃ κανεὶς
τήν ὄρεξιν του και νά μὴ μπορῇ νά φάῃ
τὸ ποσὸν τῆς τροφῆς ποῦ τοῦ χρειάζε-
ται ἀπαραιτήτως γιὰ τὴν συντήρησίν του,
γιὰ τὴν ὑγείαν τοῦ σώματος, και γιὰ τὴν
εὐμορφίαν ἀκόμη,—μπορεῖ νά εἶνε εὐ-
μορφο ἕνα κορίτσι γλυμὸ και ἀδύνατο;
—νά θυσ. ζῇ δηλαδή τὸν αἰῶνά του,
γιὰ λίγες καραμέλες; Καί νὰ φάῃ τὴν

σούπα του, τὰ μακαρόνια του, τὸ κρέας
του, τὰ χόρτα του, τὸ γάλα του, ὅλα
ἐκείνα τὰ ὠρεῖα και ὀρεπτικά πράγ-
ματα, ποῦ οἱ γονεῖς του φροντίζουν νά
γεμίζουν τὸ τραπέζι τους γι' αὐτόν!...
Καλὲς βέβαια κ' ἡ καραμέλες, δέν σὰς
λέγω,—εἶνε μάλιστα κάποιες ποῦ μᾶρέ-
σουν και μένα,—και τὰ μπουμπουνία, και
ἡ πάστες και ὅλα τὰ γλυκά. 'Αλλὰ
στὴν ὥρα τους...

Σὰς ἀσπάζομαι.

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Βλέπε «Ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ» Κεφ. ΙΒ'.]

α') Παίγνιον

'Εστάλη ὑπὸ Ἀναστασίου Παπαντωνίου

		Ω		
	ΟΣ	Α	ΟΣ	
ΔΙ	ΝΕ	Α	ΑΣ	ΕΙ
	ΜΩΝ	ΣΤΟΣ	ΛΟΥ	
		ΣΤΡΥ		

Νά συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ
αὗται ὥστε νάποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα
πέντε ποταμῶν τῆς Νέας Ἑλλάδος.

β') Μαρκὴ Εἰκὼν ἀνευ Εἰκόνης

'Εστάλη ἀπὸ Μίαν Τρελλούλαν

— Νίκο, Τάκη, τρέξτε και μᾶς ἔφυ-
γε, μᾶς ἔφυγε!..
— Ποιὸς; ποιά;
— Μὰ σὰς εἶπα!

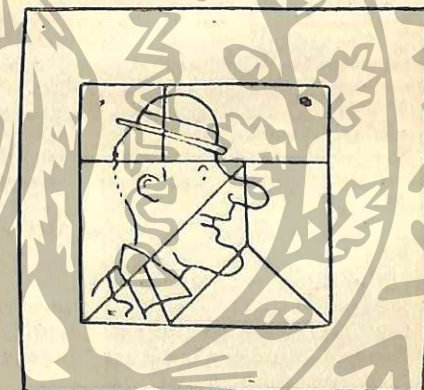
γ') Διὰ τοὺς Τελλομαθεῖς

'Εστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

N B T C I M I
E E A N B I U
I I H E E A Q

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς Ἐπιγραφῆς
ταύτης.

Δύσεις τοῦ τοῦ φύλλου

α') Ἰδοὺ πῶς συναρμολογοῦνται τὰ
7 τεμάχια.—β') Δέσθος, Δευκάς, Τέ-
νεθος, Ἀνδρος, Σαμοθράκη.—γ') Τσάϊ
(Ν'ΤΣΑ, Ἰσμήνη...)—δ') Pot felé
dure longtemps.

των τόμων ἔφηε τὴν 30 Νοεμβρίου.) *Μέλλοντα Φιλόσοφον* (οἰεῖται καὶ ἄλλα.) *Πρόσφυγα* (ἔλαβα.) *Ἐνεκτὴν Λέοντα* (ἔχει καλῶς.) *Νέον Ἑλληνα* (εἰς τὸν πόλεμον, καὶ οἱ πλεόν ποιη-
σιμὲνοι γίνονται κάποτε δάσκαλοι.) *Κυκλαμῶν* (τὴ καλὰ ποῦ βρῆκες τὸ Σῆμα τῆς ἀδελφῆς σου·
φαντάζομαι μὲ τὴν χάριν τὸ ἐφόρεσε;) *Τρολλήν*
Νεότητι (ἔστειλα εἰμπορεῖς καὶ διὰ τοῦ Ταχυδρο-
μείου.) *Κυανόλευκον Λάβαρον* (ἐλῆφθῃ.) *Ἑλλη-
να Νικήτην* (ὑπόχαρτον ἔστειλα· καὶ τοῦ Δ' ἀκόμη
φύλλου τὰς λύσεις ἔχεις καὶρόν νὰ στείλῃς, ἀφοῦ δὲν
ἔχουν δημοσιευθῇ.) *Ἀπελευθερωμένο Ἑλληνό-
πουλο* (τὰ ἔλαβα ὅλα, εὐχαριστῶ, γράφε μου.)
Χρυσὴν Ἀκτινα (ἔστειλα.) *Νεοῖδαν τοῦ*
Βοσπόρου (δὲν ἔχω σήμερον τόπον νὰ σοῦ ἐξη-
γήσω· ἐς ἄλλοτε.) *Ἐλπίδα τῆς Ἑλλάδος* (ἔ-
στειλα.) *Ὀνειροπόλον Κωνσταντινουπόλεως*
(ἔλαβα, εὐχαριστῶ.) *Τουρκομελιτην* (ἐλῆφθη-
σαν.) *Μαίμουδισαν* (ἔστειλα.) *Λύραν τῆς Σαπ-
φούς* (βεβαίως τὸ διεφύλαξα.) *Λορελάι* (δεκτὴ.)
Πρόξιλαν (ἔστειλα.) *Αἰμοσταγὲς Σαραντάπορον*
(διὰ τὴν βραδύτητα πρέπει νὰ παραπονεθῇς εἰς
τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ταχυδρομείου.) *Μαραθωνο-
μόχον* (ἡ τήρησις τοῦ κανονισμοῦ εἶνε ἀπαραί-
τητος.) *Νικήτριαν Κυανόλευκον, Βασιλεῖον*
τὸν Βουλγαροκτόνον, Χιακὴν Ἀνθοδόσμεν
κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20ὴν
Ιανουαρίου, ἠεπαυτήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 154ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων
Δεκεμβρίου—Μαρτίου

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς
20 Μαρτίου. Ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς
προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ
ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ.

96. Δεξιόγραφος

Εἰς σχῆμα γεωμετρικὸν
Προσθέτει ἕνα γράμμα,
Κ' ἕνα νησί ἑλληνικόν
Προβάλλει ἐν τῷ ἄμῃ.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Ρεμβάδους Σελήνης

97. Διπλοῦς Στοιχειόγραφος

Εἶμαι νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
Ἐνα γράμμα μου ἂν σθῶς,
Νοτίωτερον ἀπὸ μένα
Ἄλλην νῆσον ἠεπαυτήσης.

Καὶ τῆς νέας αὐτῆς νήσου
Τὸ κεφάλι ἐὰν ἀλλάξῃς,
Τὸ ἀρχαῖον κάποιον ἀνέμου
Ὄνομα εὖδος θὰ γράξῃς.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ἐκτορος Ἀλβᾶ

98. Αἰνιγμα

Κρεατένιο τὸ σουθλί,
Σιδερένιο τὸ ἀρνί.
Τί εἶνε;

Ἐστάλῃ ὑπὸ Μαρίας Κροαξίε

99. Τρίγωνον

Τὸ πρῶτον μου ἀνάπτειται
Συγγὰ τὴν ἐκκλησίαν·
Τὸ δευτέρον φέργει τὴν γῆν
Καὶ δίνει εὐτυχίαν.
Τὸ τρίτον ἀκρωτήριο,
Τάλλο ἄνθος γνωστό,
Ἀντανύσσῃ τὸ πέμπτο μου,
Καὶ ἕνα εὐφώνιον.

Ἐστάλῃ ἀπὸ τοῦ Θαλασσοπόδου τοῦ Στόλου

100—101. Λογοπαίγνι

1.—Ποῖον δένδρον καρποφόρον, καυχᾶται ὅτι
εἶνε ὥραν;

2.—Ποῖα εἶνε ἡ ἰσχυροτέρα πόλις;

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Φειδίου

102. Μυστικὴ Ἐρώτησις

Εἰς τὸ μᾶθημα τῆς Ἀνθρωπολογίας.
Ὁ Καθηγητής:—Πόσα ὅσα ἔχει ἡ.....;
Ὁ Μαθητής:—Τριάκοντα τρία.

(Ζητεῖται ἡ συμπλήρωσις τῆς ἐρωτήσεως.)

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Αἰδονόμου Ἡπειρίου

103—107. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ
αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἂνευ ἀνχαρματισμοῦ,
ἄλλα τόσαι λέξεις:

θόλος, φάρος, κῶμος, ἄναξ, Ἀμμων.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Βουλγαροκτόνου Ἑλλήνος

108. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέ-
ξεων ἀποτελοῦν πᾶν τῆς Ρουμανίας, τὰ δὲ
μεσσιὰ ἀρχαῖον θεόν. Ἀπασι αἱ ζητούμεναι
λέξεις ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἐπτά γράμματα:

1, Κράτος τῆς Εὐρώπης. 2, Στρατηγὸς
ἀρχαῖος περίφημος. 3, Βασιλεὺς τῶν Ἑβραίων.
4, Ὁροσειρὰ τῆς Ἀσίας. 5, Πόλις τῆς Ἀγ-
γλίας. 6, Ὀμηρικὴ βασιλοῦσας.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Βορείου Σέλαος

109. Φωνηεντόλεπον

δς - λῆρς - τ - μ - κρτν

Ἐστάλῃ ἀπὸ τὰ Ναυτάκι τῶν Σπετσῶν

110. Γρίφος

αν
1 οἴκοι θ' τον
σε αν αν ε λινόν.
αν

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Μεγάλῃς Ἑλλάδος

Παρόραμα.—Εἰς τὸν ὑπ' ἀρ. 66 Φάκελλον
τοῦ βου φύλλου, καὶ εἰς τὰς δύο τοῦ καθέτου,
ἐτέθησαν κατὰ λάθος ἀπὸ ἐπτά ἀστερίσκοι, ἀπὸ
πέντε. Σβύσατε ἐκτέρωθεν τοὺς πλεονάζοντας
δύο καὶ λύσατε.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 42

519. Φίλιππος (φί, λίπος).—520. Κῆτος-κῆ-
πος.—521. Νότος-τόνος.

522. ΑΙΓΑΙΟΝ 522—524. 1. Τὸ Ἡ-
ΑΜΥΝΤΑΣ μερολόγιον. 2. Τὰ ἐρ-
ΕΡΩΔΙΟΣ γαλεῖα.—525. 5+3
ΠΕΡΣΕΥΣ Χ2—4: 6—2=0.
ΗΣΙΟΔΟΣ —526. ΣΥΡΙΑ (ῥ-
ΑΝΝΙΒΑΣ 00Σ, ῥε-Υε, ΛεΡος,
ΑΝΕΜΩΝΗ Αἶνος, Ἀετός).—527.

Οὐδεὶς σιγήσας μετενόησε.—521 δις. Σταγόνες
ὕδατος πέτρας κοιταίνουσαν (στα-γον' ἐν οἴδω-
τ' ὡς πέτρ' ἄς-κυλ ἐν ου-σύν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[15'—87]

Ἀστὺ τῶν Ὀνειρῶν, εὐχαριστοῦσα ἀντε-
χομαι.—*Λύρα τῆς Σαπφούς.*

[15'—88]

Σύλλογον «Ἑλληνόπαιδα».—Ὑποστηρίζων
ὑποθηφίους σας, ζητῶ καταστατικόν σας
μέσω γραφείου Διαπλάσεως.—*Πνεῦμα τῆς*
Ἀντιλογίας.

[15'—89]

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ ἀπασάπαντας τοὺς
ἐν Ἀθῆναις.—*Πόθος τῆς Πατριδος, πρώην*
Διαβολάκι τῶν Ἀθηνῶν.

[15'—90]

Ἐλκοῖτε! Κατεργόμενοι εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ
Δημοψηφισματος διὰ πρώτην φοράν, ὑπο-
στηρίζομενοι ὑπὸ τῆς κραταιοτάτης «Τριπλῆς
Συμμαχίας» ὑπὸ τοῦ ψευδώνυμον: **ΑΙΜΑΤΟ-
ΒΑΜΜΕΝΗ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΣ** ζήτω ἀπ'
ὅλους τὴν ΨΗΦΟΝ σας. *Ζήνων δ' Κιτιεύς*

[15'—91]

Ποῖο Ἑλληνόπουλο δὲν θὰ δώσῃ τὰς πρώτας θέ-
σεις εἰς τὰ ἀληθῆς ὑπόθεσις ψευδώνυμα:

ΓΙΓΑΝΤΟΜΑΧΟΣ ΕΛΛΗΝ
ΤΡΟΠΑΙΟΥΧΟΣ ΕΛΛΑΣ
ΒΟΥΝΟ ΤΗΣ ΜΑΝΩΛΙΑΣΑΣ
ΑΙΜΑΤΟΒΑΜΜΕΝΗ
ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΣ

ὑποστηριζόμενα ὑπὸ τεσσάρων Συλλόγων;

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου,
ἐλήφθησαν ἀπὸ 20—26 Ἰανουαρίου.

ΑΘΗΝΩΝ: Ι. Γ. Μελισσινός, Α. Ε. Γλυκῆς,
Μ. Χ. Τρουανάκου, Ε. Θ. Κασσαβέτης, Κ. Γ.
Σπηλιόπουλος, Ι. Γ. Σπηλιόπουλος, Ε. Γ. Σπη-
λιόπουλος, Χ. Θ. Ἠλιοπούλου, Σ. Α. Διαμαντό-
πουλος, Γ. Ε. Σιμάτος, Π. Χ. Μεϊτάνης, Κ. Ε.
Σιμάτου, Ι. Ν. Σέλλας, Α. Κ. Βούλγαρης, Γιά
τὴν Ἑλευθερίαν, Κ. Φ. Κρίσσης, Φ. Ν. Σέλλας,
Σ. Ι. Σπανός, Γ. Ν. Πετρόπουλος, Χαμόγελο
τῆς Νίκης, Α. Π. Μακρῆς, Γ. Πιτσᾶς, Α. Α. Πυ-
λαρινῶν, Αἰμοσταγὲς Σαραντάπορον, Κεκοιμη-
νός Θεσαυρός, Π. Β. Ἰωάννου, Γ. Χατζηπανα-
γιώτου, Α. Ι. Καποδιστριας, Ἀνδρ. Ἰγγλέσης,
Π. Σ. Νάγος, Ι. Α. Μελισσινός, Κούλα Α. Κον-
ταρίνη, Σοφ. Α. Βαροκίτα.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Σωτ. Παπαθανασίου, Σ. Α.

Βαμβακούλας.

ΑΙΓΙΟΥ: Β. Βασιλειάδης, Κ. Ι. Βασιλειάδης,

Πέτρο. Ι. Βασιλειάδης, Παυλ. Ι. Βασιλειάδης.

ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Χ. Α. Σισίνη.

ΑΡΓΟΥ: Β. Ι. Τσιτλάκος. Ι. Σ. Μενιδιά-
της, Ε. Ι. Συμυροτάκης.

ΒΟΛΟΥ: Α. Γ. Τραγανᾶς, Χ. Ε. Κάτσια.

ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ: Θ. Ν. Σχίζας, Ν. Παπανα-
στασίου, Α. Ι. Τσακογιάννης, Ν. Α. Παπαγιαν-
νῆς.

ΖΑΤΟΥΝΗΣ: Ν. Κ. Σωτηρόπουλος, Α. Γ.

Κινῆς.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Ν. Χ. Βασιλείου.

ΙΘΑΚΗΣ: Ν. Κονταότσος.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Η. Α. Δήμος, Α. Θεμελῆς, Ε.

Π. Μίνω, Α. Π. Κρίκας, Ἐνας χωρὶς ὑπο-
γραφήν.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Μ. Ι. Γεωργιάδης, Σ. Ι. Γεωρ-
γιάδης, Π. Π. Δημόπουλος.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Σπ. Α. Κεφαλάς, Ἑλλη Α.

Τριβόλη, Μαρία Γ. Φακίρη, Α. Γ. Δεσούλας, Λι-
ζέτα Γ. Δεσούλας.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Θ. Γ. Πυλάλης.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Α. Σ. Παπαδόπουλος, Α. Β.

Βασιλείου.

ΛΑΓΚΑΔΙΩΝ: Σπ. Γ. Τσίτας.

ΜΕΛΙΤΑΙΑ: Π. Η. Δημητριάδου.

ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Γ. Κ. Κουτσαμάνης, Ν. Σ.

Ζαλμᾶς, Α. Β. Ποτηρόπουλος.

ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Σ. Θ. Ἀντωνιάδης, Σ. Ν. Σω-
τηριάδης.

ΠΑΛΑΙΟΧΩΡΙΟΥ: Ι. Χ. Κουστῆνης.

ΠΑΤΡΩΝ: Ἑλλη.

ΠΕΡΑΙΩΣ: Ν. Ι. Ζωγραφίδης, Α. Θ. Ζάκας,

Κ. Σ. Τσότσης, Ι. Μιχαλάκος, Α. Θ. Ζάκας, Γ.

Α. Δημόπουλος, Α. Φωκιάδης, Σ. Ἀλεξοπούλης,

Ματίνα Π. Παυλάκη, Ι. Π. Παυλάκης, Ι. Θ.

Γιαννοῦσης, Ἀγγ. Θ. Γιαννοῦση, Μ. Ν. Ζωγρά-
φου, Γ. Κ. Βέγγος, Ν. Π. Χρυσόπουλος, Ι.

Τσουκαλάς, Γ. Κ. Σφαῖλλου, Α. Ι. Σταυρόπου-
λος, Α. Π. Βαργῆς, Α. Ἠλιάδης, Κ. Α. Πατσός,

Α. Γ. Σακαλῆς, Α. Α. Πατσός, Γ. Ι. Σταυρό-
πουλος, Β. Δ. Κυριαζόπουλος, Ε. Β. Βαλσαμίδης,

Θ. Ν. Ζωγράφος, Ν. Α. Παπαρόπουλος, Α. Ε.

Σακελλαράκης, Ι. Θ. Νομίδης, Σ. Α. Βάλλης, Ζ.

Βραχνός, Γ. Σ. Βαμβακερίδης, Ἑλ. Κ. Μουσαῖος,

Σ. Ν. Γαλάνης, Ε. Ι. Γρηγορίου, Κ. Ζαζάροφ,

Ν. Ντενά, Α. Γ. Πετρονιάκης, Ἀλεξανδρίνα

Ποίμα, Ἀλ. Σακκίδης, Π. Γ. Φούφας.

ΠΡΕΒΕΖΗΣ: Πατάκι, Α. Δ. Ζάμπα, Ε. Σ. Πα-
παγεωργίου, Εὐστ. Ι. Ρέντζου.

ΠΥΡΓΟΥ: Ν. Ι. Σταυρόπουλος, Ν. Β. Κα-
βασιλῆς.

ΣΕΡΒΟΥ: Χρ. Ν. Λάρας.

ΣΥΡΟΥ: Ἐφ. Μ. Δημητριάκης.

ΤΡΙΚΚΛΑΩΝ: Γ. Σ. Χρυσόπουλος, Γ. Α.

Παπαλεξόπουλος.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Ἡρώτη Κοῦτη, Ι. Ν. Τσελάς,

Ἄστὺ τῶν Ὀνειρῶν, Ι. Καμπανῆς, Ἰδαίος

Ζεύς, Πατριωτικὸς Ἥθος, Β. Α. Κουράλης, Ν.

Α. Κουράλης, Α. Ε. Μενεξή.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Πλάτανος, Α. Χ. Λεμπέσης, Α.

Χ. Οικονομοπούλου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς
τὴν κληρονομία καὶ ἐληφθήσαν οἱ ἑξῆς ἑξ:
ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΔΑΜΒΑΚΟΥΛΑΣ ἐν Ἀργονίῳ,
ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ ΤΣΑΚΟΓΙΑΝΝΗΣ ἐν Δημητσά-
νῃ, ΙΩΑΝΝΗΣ Π. ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Καλά-
μας, ΠΑΝΤΕΛ. ΗΛ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
ἐν Μεγαλᾷ, ΘΕΩΔΩΡΟΣ Ν. ΖΩΓΡΑΦΟΣ ἐν
Πετραῖ καὶ Ν. Σ. ΚΑΡΑΒΑΣΙΑΝΣ ἐν Πύργῳ,
οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1
Φεβρουαρίου.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΟΝΤΕ τοῖς τοῖς τῆς Δια-
πλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης διὰ
νὰ περνᾶτε ὥρα τὰς ὥρας σας